

Nikon lägger i sportväxeln

FAKTA: Nikon D300

Rek. pris	17 490 kronor
Sensorstorlek	23,6 x 15,8 mm CMOS
Förlängningsfaktor	1,5
Effektiv upplösning	12,2 megapixel (4288 x 2848)
Filformat	JPEG, RAW (valbart om 12- eller 14-bitars och valbar komprimering), TIFF
Objektivfästning	Kompatibel med Nikons F-bajonett
Inbyggd bildstabilisering	Nej
Autofokus	51 punkter (Multi-CAM 3500DX)
Sökare	Spegelreflex, ögonavstånd 19,5 mm, 0,94x förstoring, ca 100% täckning, dioptrijusterings -2 till +1
Skärm	3,0 tum (920 000 bildpunkter), fast
Ljutmätning	Flerfälts (1005 st), centrumvägd, spot
Vitbalans	Auto, 7 lägen, egen, manuell (2500-10000 K)
ISO	200-6400 (till 3200 i normalläge och har även läge för ISO 100)
Slutartid	30-1/8000 s och B-läge
Exponeringskomp	+/- 5 med 1/3 steg
Självutlösare	2-20 sekunder
Blixt	Popup
Serietagning	6 bilder/sekund med standardbatteri, 8 bilder/sekund med nätadapter eller batteripack MB-D10
Minnestyp	CF
Batteri	EN-EL3e litiumjon
Mått	147 x 114 x 74 mm
Vikt inkl. batterier	905 gram

I uppföljaren till succékameran D200 fortsätter Nikon att utveckla temat mångsidighet. D300 har allt som föregångaren hade plus en extra dos sportighet. Sammantaget är Nikon D300 i dag den intressantaste kameran i det som brukar kallas halvproffsklassen – funktionsella och stryktåliga kameror för ambitiösa fotografer med större krav än plånbok. TEXT OCH FOTO GÖRAN SEGEHOLM

Sportfoto är en materialsport. Det finns få andra grenar inom fotografien där valet av utrustning spelar lika stor roll för resultatet. Särskilt om det gäller inomhussporter i de lägre divisionerna. Ju enklare idrottsarena, desto större utmaning. Tanken att få försöka skarpa bilder av idrottare som rör sig snabbt i illa ljussatta inomhusarenor kan ge vem som helst magont. Det enda som lindrar ångesten är ett ljusstarkt objektiv och en kamera med hög serietagningshastighet, som klarar höga ISO med god kvalitet och är snabb och säker i autofokusen.

Sådana kameror är dyra. Den ledande sportkameran har länge varit Canon 1D mark III, och den går lös på över 35 000 kronor. I prisläget under den kommer ingenting och ingenting och sedan Nikon D200 för drygt 12 000 och Canon 40D för en tusenlapp mindre. De dryga 20 000 kronorna som den riktiga proffskameran kostar extra gör stor skillnad – på alla väsentliga punkter.

Det är främst i det här sammanhanget som Nikon D300 ska betraktas. På alla punkter som är avgörande för en sportintresserad fotograf presterar den bättre än sin föregångare D200. Serietagningen har ökat från fem till sex bilder i sekunden med extra möjlighet till åtta bilder per sekund med batterigrepp och ett särskilt batteri. Ljuskänsligheten har ökat i runda slängar ett bländarsteg, vilket i runda slängar innebär att bildkvaliteten från en D300 vid ISO 3200 är jämförbar med en D200 vid ISO 1600.

Men den viktigaste faktorn är nog ändå autofokusen, som spelar i en helt annan division än konkurrenterna. D300 har fått en autofokusmodul som i allt väsentligt är en kopia av den som sitter i flaggskeppet D3. Fokuseringsmotorn och processorn arbetar snabbt och precist, och de 51(!) mätpunkterna för fokuseringsavståndet täcker tillsammans större delen av sökARBILDEN.

På sedvanligt Nikonmanér kan mätpunkterna

KAMERA & BILD
TOPPKLASS

Nya lock över blixt- och multikontakt som sitter fast.

Programmerbar funktionsknapp bidrar till det höga betyget för ergonomi.

Knapparna för bildvisning och meny har flyttats till samma positioner som på storebror D3.

Nu finns bara tre autofokuslägen. Det mer eller mindre oanvändbara gruppläget från D200 är bort-rationaliserat.

KAMERA & BILD
BRA KÖP

◀ I sex år har Nikons största konkurrent Canon i stort sett haft monopol på sportfoto i de stora sammanhangen. De karaktäristiska vita teleobjektiven har fyllt pressläktarna vid alla stora sportevenemang. Men nu är Nikon på väg att ta igen förlorat mark, och de börjar redan i halvproffsklassen. Nikon D300 1/400 sekund bländare 2,8, ISO 3200 i en av Stockholms riktigt mörka sporthallar.

samarbeta. Funktionen kallas *dynamiskt AF-område* och innebär att den valda autofokuspunkten delar information med sina grannar för att hålla koll på om huvudmotivet tillfälligt flyttar sig från den valda punkten. Det är möjligt att ställa in om 9, 21 eller alla 51 punkterna ska engagera sig i sökandet, allt beroende på hur svåröversäglig rörelsen är.

Som en slags overdrive har Nikon också byggt in ett fjärde läge som kallas 3D-följning. Det fungerar i princip likadant som 51-punktens dynamiskt AF-område med skillnaden att den även använder information om huvudmotivets färg för att låsa fokus. I 3D-läget ser fotografen i sökaren hur kameran byter mätpunkt för att följa vad kameran nu fokuserat på. Det är en liten bildupplevelse i sig.

Sportfoto i praktiken

Men teori och prestanda är en sak på papperet, en annan i verkligheten. För att testa de nya funktionerna i praktiken begav jag mig till en illa upplyst innebandyhall i södra Stockholm med en sprillans D300 i ena handen och en välanvänd D200 i den andra. Objektiven var Nikons nya 24-70/2,8 och det beprövade AF-S 70-200/2,8 VR.

Lysrören gav mig ynkliga 1/400 sekund vid bländare 2,8 och ISO 3200. Jag skulle gärna använt ännu kortare slutartid, men eftersom jag ville köra D200:an parallellt med samma inställningar kunde jag inte gå över ISO 3200. D200 klarar inte högre.

Det här var enda gången under vårt två veckor långa test som jag valde att fotografera i JPEG i stället för i råformat. Dels för att hålla nere datamängderna, dels för att det är så de flesta fotograferar sport i praktiken.

Två matcher och tvåtusen exponeringar senare lämnade jag hallen med en betydligt större andel skarpa bilder från D300:an än från D200:an. Filerna från D300:an var förvånansvärt brusfria i förhållande till sensorstorleken – i samma klass som Canons EOS 40D som vi berömt tidigare i Kamera & Bild. Färgerna är mättade, långt bättre än de mer gråaktiga högisobilderna från D200:an.

Men den stora grejen med bilderna från Nikon D300 var skärpan. Jag kände redan vid fotograferingen att autofokusen var följsam och svårlurad även i det relativt svaga ljuset. I läget 3D-följning tappade jag då och då fokus när en spelare rörde sig mot en rörig bakgrund, men det var inget stort problem. Det krävs också mer erfarenhet än jag hann samla på mig under testet för att välja bästa möjliga autofokusmetod i varje tänkbart läge.

Vi har inte haft möjlighet att göra några kliniska tester, men frågan är om inte Nikon D300 kan matcha till och med Canon 1D mark III på autofokusområdet. I skrivande stund är vi inte klara över vilka skillnader det är på autofokusmodulerna i D300 och storebror D3. Namnen skiljer sig en smula – Multicam 3500DX respektive Multicam 3500FX. Nikon Sverige kan inte svara på om det är några skillnader i hårdvaran eller om autofokusen drar extra nytta av den bättre processorkraften i Nikon D3.

Men hur blev det med den sista sportfotopunkten – serietagning? Eftersom vi fotograferade i JPEG-läge och hade ett snabbt minneskort, Sandisk Extreme IV, slog vi aldrig i buffert-taket utan uppnådde i full hastighet, 6 bilder per sekund, de hundra bilder som kameran tillåter ▶

KONKURRENTERNA:

Canon EOS 5D. Bättre bildkvalitet, men långsammare i autofokus och serietagning och inte lika stabilt byggd. Betydligt dyrare. Sämre blixtljusautomatik.

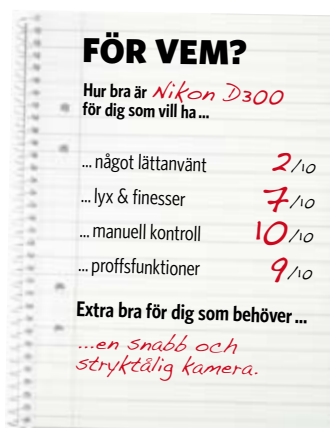
LÄS MER PÅ WEBBEN
www.kameraochbild.se

Canon EOS 40D. Likvärdig i bildkvalitet. Långsammare och enklare autofokus, inte samma byggkvalitet. Sämre blixtljusautomatik, men fyra tusenlappar billigare. Däremot har Canon en bra, ljusstark normal-zoom med bildstabilisering till ett bra pris. Den kan vara ett argument för exempelvis bildjournalister.

Batterigreppet är lika robust som kameran. Med batteriet från D3 finns det tillräcklig kraft för att skrämna upp kameran i 8 bilder per sekund.

Till skillnad från tidigare wifienheter från Nikon ansluts WT-4 med kabel och bärs i bältet. Den fungerar även med Nikon D3.

I Nikon D300 och storebror D3 går det att spara "bildstilar" och flytta dem mellan kamerorna. Standardläget ger väldigt mättade klara färger och läckert hög kontrast. Den som fotograferar i råformat kan byta bildstil efter fotograferingen i Nikon View som följer med kameran gratis eller i Capture NX som går att köpa till separat (men medföljer de första 300 000 exemplaren av kameran).

som max serietagningslängd. Därefter måste vi lyfta avtryckarfingret en bråkdels sekund för att kunna fortsätta med de nästa hundra bilderna. Varför Nikon byggt in den begränsningen vet vi faktiskt inte.

Som en jämförelse kunde vi i råformat ta sekvenser på 25 bilder i full hastighet innan kameran började hacka och gick ner till 2-3 bilder per sekund. Men därefter räckte det med en paus på ett par, tre sekunder för att kunna börja om med nästa serie om 25 bilder. Även detta med Sandisk Extreme IV.

Livevisning bäst med manuell fokus

Vid sidan av nyheterna på sportområdet är den mest iögonfallande förändringen jämfört med D200 att skärmen vuxit i storlek från 2,5 till 3 tum och att upplösningen ökat från 320 x 240 pixel till 640 x 480. Det är fyra gånger så mycket, och skillnaden är markant. Mer text får plats på varje menysida och det är lättare att bedöma skärpan på redan tagna bilder vid första anblicken. Men framför allt gör det att den nya funktionen livevisning blir riktigt njutbar att använda.

D300 är den första systemkameran från Nikon som har livevisning. Olympus, Panasonic och Canon var alla före. Men Nikons version var värd att vänta på. Förutom att skärmen både är högupplöst och lätt att se även ur svåra vinklar så har Nikon konkurrensfördelen att det är möjligt att ställa skärpan direkt i livevisningsläget på samma sätt som hos digitalkompakter. Kameran läser av kontrasten direkt på sensorn för att avgöra om bilden är skarp eller inte.

Det ska sägas direkt att kameran inte är tillnärmelsevis lika snabb i det fokusläget som en genomsnittlig digitalkompakt. Det är nästan ett måste att ha kameran på stativ. Det är svårt, för att inte säga omöjligt, att ta samma typ av party-snapshots som är så enkla att göra med vanliga digitalkompakter. Visserligen finns ett läge för livevisning som kallas "handhållen" och innebär

att de vanliga autofokussensorerna används för fokuseringen. Men medan det sker måste spegeln fällas ner och sökarbilden på skärmen blir kolsvart, vilket gör det svårt att rikta kameran rätt.

Nej, livevisning är bäst med manuell fokus. Med vidvinkelobjektiv och liten bländaröppning behövs inte autofokusen – skärmen är så högupplöst att det går att ställa in tillräckligt bra skärpa direkt. Där är livevisning en riktigt användbar funktion.

Livevisning är också väldigt användbart vid närbildsfotografering när kameran står på stativ. Inte heller då behövs egentligen autofokusen, det går att zooma in i sökarbilden och ställa skärpan exakt på pixelnivå.

Bäst ergonomi på marknaden

Handhavandemässigt är det inte mycket som skiljer D300 från föregångaren D200. Tack och lov. Ergonomin har länge varit en av Nikons bästa grenar, och D300 är en fröjd att använda. Batterigreppet har blivit både stabilare och fått ytterligare ett reglage. Förutom avtryck, autofokusaktivering och främre och bakre inmatningsratt finns nu också en liten joystick som man kan använda i stället för att sträcka tummen hela vägen till den stora multiväljaren till höger om skärmen.

Konstruktionen av batterigreppet visar också Nikons vilja att sammanföra den rena yrkeskameran D3 med D300:an. Genom en adapter kan D300 använda samma batteri som D3, vilket inte bara ger logistiska vinster, utan också gör att kameran får kräm nog att komma upp i åtta bilder per sekund i stället för sex.

Men även på andra punkter närmar sig de båda kamerorna varandra. På D300:an har knapparna för bildvisning och meny fått nya platser för att inte förvilla för den som använder båda modellerna sida vid sida.

Informationen i underkant av sökarbilden har inte ändrats alls mellan modellerna. Den enda skillnaden är att fotografen numera själv kan

bestämna om exponeringskalan ska ha plus till vänster och minus till höger eller tvärtom. Det var på tiden. Nikon är den enda kameratillverkaren som konstant lagt plus till vänster. Den här möjligheten att kasta om indikatorerna gör saker och ting lite lättare för den som byter från ett annat märke. Glöm bara inte att samtidigt byta riktning på inställningshjulen, annars känns det ologiskt.

Sökarbilden är lika stor i båda modellerna och ljusstyrkan i stort sett identisk. Däremot är varningarna för svartvitt läge och för att det inte finns minneskort i hållaren borta. De små punkterna som

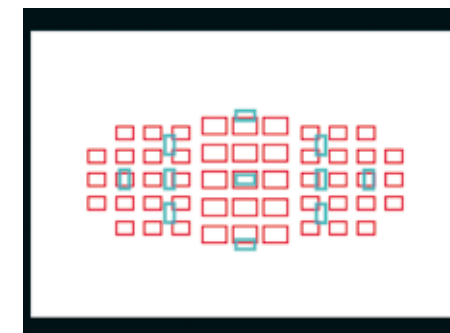
i D200:an markerade även för tillfället icke använda autofokuspunkter finns inte heller kvar. Det skulle kanske helt enkelt bli för plottrigt med 51 stycken. Precis som tidigare går det att få stödlinjer i sökaren som hjälp för att linjera horisonten.

På logiksidan gläder vi oss åt att en av marknadens bästa auto-ISO funktioner finns kvar. Och eftersom det numera finns möjlighet att skräddarsy en kamerameny med de vanligaste inställningarna så går det också fortare att sätta på och slå av läget. Men jag vidhåller att auto-ISO på och av borde gå att programmera in i någon av de två multifunktionsknapparna på fronten.

D300 är inte bara bättre vid höga ISO, den är också snällare vid övergångar mot urfrätta partier än föregångaren D200.

Läs mer om Görans slutsatser kring skillnaderna mellan D200 och D300 och hämta hem originalfilerna på vår blogg. www.kamerabild.se

D300 har fått hela 51 autofokuspunkter som tillsammans täcker större delen av sökarbilden. De ljusblå rektanglarna visar D200:ans autofokuspunkter.

En nyhet är att det går att visa bilderna direkt från kameran på en HD-TV i full upplösning.

Via kamerans tiopoliga tillbehörskontakt på fronten går det att ansluta en GPS-läsare och få positionsinformation inskriven direkt i bildfilens exif-data.

